

[Erlendsson.]

usikkerhed om, hvordan det overhovedet skulle opfattes. Og sproget var så tarveligt, at jeg måtte konstatere, at aftenen var spildt, og gik efter første akt. Der var kun 1/6 fuldt derinde, og efter et par minutters forløb kom en replik, som gentog sig gang efter gang, det mest tarvelige sprog. Jeg kan ikke tillade mig at referere det her, men må føje nogle prikker ind for at kunne give antydning af dette sprog. Noget af det første, Poul Reichhardt, den udmærkede kunstner, sagde, var: Op i . . . . med min gamle moster! Sådan var hele tonen, dum, plebejisk, nedbrydende, trist og elendig og kunstnerisk helt under lavmålet. Med det stykke rejste man ud til provinsen og gav det stykke i alle provinsteatre. Jeg kan kun opfatte det som en udfordring, som en nedvurdering af, hvad man ude i provinsen mener at være berettiget til, når Det kgl. Teater endelig nedlader sig til at besøge de store byer ude i landet.

I 1968 havde vi i min by et byjubelæum. Jeg gik over til teaterchef Gregaard dengang og sagde, at det ville være en glæde for byen, om man fik et besøg af Det kgl. Teater. Ja, hvad kunne jeg tænke mig? Nu er det jo en havneby, og jeg kunne tænke mig »Den gode fregat Pinafore«, som var en meget festlig forestilling, og som kan forstås uden større forudsætninger. Den var desværre ikke på repertoiret, men man skulle nok finde noget godt. Det blev en opera af Benjamin Britten, som man skal være temmelig avanceret i musikforståelse for at få noget ud af, nemlig »Albert Herring«. Det var en absolut fiasko og helt uden for, hvad man, selv om man var nok så højpandet, kunne forestille sig at sende ud til sådan et sted oppe i Nordjylland, som fru Nathalie Lind sagde også havde gavn af at få gode, populære og folkelige forestillinger, som Det kgl. Teater også kom med.

Jeg har været ude for, at man på Det kgl. Teaters store scene aften efter aften har optaget denne scene med en enkelt person. Det var i »Rejsen til de grønne skygger«, hvor Ingeborg Brams, som er en udmærket skuespillerinde, spillede ganske udmærket. Der var da også meget god deltagelse. Jeg mener blot, at et sådant stykke hører hjemme på et intimt teater, og et teaterhus, som rummer ballet, opera og skuespil, og som med en vældig økonomisk baggrund kan give festlige opsætninger, som intet andet teater her i landet kan, bør kende

sin forpligtelse til at opføre sådanne ting, som intet andet teater kan opføre. Jeg mener, at man ikke har kendt sit ansvar, når man bruger Det kgl. Teaters scene på den måde, jeg her har nævnt et par eksempler på.

Så vil jeg da også gerne sige, at jeg har haft mange vidunderlige oplevelser på Det kgl. Teater. Jeg husker fra min studentertid Oeh-lenschlägers »Sankt Hansaftensspil«. Jeg har overværet det vidunderlige skuespil »Cyrano de Bergerac«, denne strålende helt med det uheldige udseende, den store næse, der gjorde, at alt, hvad han sagde, blev misforstået, og at han blev hånet og forfulgt. Det blev spillet på en så vidunderlig måde, at det er den eneste gang i mit liv, jeg har haft lyst til virkelig at hylde en skuespiller, og jeg fortryder den dag i dag, jeg ikke sendte blomster til John Price, som spillede hovedrollen.

Vi ved alle sammen, at Det kgl. Teater kan. Men vi skal ikke have teaterchefer, som for at markere sig indfører sådanne proletariske stykker som f. eks. »Hævn«. Det er en misforståelse, en misforståelse af det ansvar, man har for at få den bedst mulige udnyttelse af de store økonomiske midler, som er stillet til teatrets rådighed.

Jeg mener, at ligesom på andre områder vil en større mulighed for befolkningen til at prioritere sine behov også få teaterverdenen, teaterkunsten, til at blomstre herhjemme. Jeg ved, det vil blive forfærdeligt at skulle indordne sig under sådanne forhold, som fremskridtspartiet foreslår, men jeg er ganske overbevist om, at det kan gøres, og jeg er ganske overbevist om, at midlerne vil komme fra private kilder, fra de kredse, der er specielt interesserede, og som vil have noget tilovers, den dag mit parti får held til at føre sine principper igennem på det økonomiske område.

Kristine Heltberg (SF):

Hvis jeg må tillade mig at fortsætte, hvor min forgænger her på talerstolen slap, vil jeg sige: dette ske sent! Det var virkeliggørelsen af fremskridtspartiets kulturpolitik, der var tale om. Kulturministeren nævnte Shakespeare her for lidt siden. Jeg kom under det sidste indlæg til at tænke meget på en bestemt scene i »Hamlet«, hvor dødegraveren kommer med nogle forskellige bemærkninger, men disse bemærkninger skal måske ikke tages så forfærdelig alvorligt. I hvert fald er der måske håb om, at